er bleven fængslet paa en Tid, da Rigsdagen er samlet, og uden at Thingets Samtykke er indhentet.

Gad: Jeg anser det ogsaa for rigtigt ikke at udstrække disse Forhandlinger mere end nødvendigt er; men ligesom jeg har anset det for nødvendigt, da der egentlig ikke tidligere har foreligget nogen virkelig Betænkning fra den Side, hvortil jeg hører, dog at fremsætte de væsentligste og, som det forekommer mig, afgjørende Grunde for denne Opfattelse, Mindretallet har af Grundlovens § 57, og har fundet nødvendigt dog at nedskrive en bestemt Motivering af mit Standpunkt, saaledes anser jeg det ogsaa for nødvendigt at paavise, hvorledes jeg paa ingen Maade kan antage, at de Indvendinger, som ere fremførte af Flertallet, have nogen virkelig Værdi og derfor kunne have nogen Indflydelse paa den Opfattelse af Grundlovens § 57, som Mindretallet formener at maatte gjøre gjældende. Ordføreren for det ærede Flertal udtalte jo nylig, at man maatte jo vel huske paa, at det, der var Strid om, det var ikke om, hvorvidt nu Folkethingsmanden kunde fængsles eller ikke fængsles, men Striden gjaldt kun dette, om han kunde fængsles i den Tid, da Rigsdagen var sammen, eller ikke. Jeg skal tillade mig at supplere denne Udtalelse dermed, at det, der er Strid om, det er jo ikke, hvorvidt han kan fængsles eller ikke fængsles, thi Mindretallet mener jo, lige saa vel som den ærede Ordfører mener, at der er Tilfælde, hvor han ikke kan fængsles, men Striden er om, hvorvidt han i alle Tilfælde ikke kan fængsles, naar Rigsdagen er samlet, eller hvorvidt der kun er visse Tilfælde, hvor han kan fængsles, og andre, hvor han ikke kan fængsles, med andre Ord om Ordet „fængsles" i Grundlovens § 57 maa opfattes som betydende Varetægtsfængsel alene eller betydende baade Varetægtsfængsel og Straffefængsel, det er derom, at Striden dreier sig, og Andet er det ikke. Naar den ærede Ordfører ogsaa nu udtalte, at der kunde ikke være Tvivl derom, da Ministeren selv havde udtalt, at naar der ikke forelaa særlige Hindringer for en saadan Fængsling, saa skulde den iværksættes lige strax, men at en saadan særlig Hindring var jo Grundlovens § 57, saa skal jeg dertil ganske simpelt udtale, at det betyder jo for saavidt aldeles Intet, thi forsaavidt den Anskuelse maatte findes at være rigtig, som jeg vedkjender mig, saa er der jo ingen Hindring i Grundlovens § 57. Saafremt derimod den Anskuelse er rigtig, som ærede Herrer af Flertallet vedkjende sig, er der en Hindring i § 57, og vi komme altsaa tilbage atter igjen til dette, at det, der er Strid om, er om dette, hvorledes Ordet „fængsles" i Grundlovens § 57 skal opfattes. Der har jeg tilladt mig at anføre forskjellige Grunde, hvorfor jeg mener, at der ikke kan være Tale om Andet end Varetægtsfængsel. Disse Grunde have saa det ærede Flertal søgt at imødegaa, men jeg skal nu med nogle Bemærkninger tillade mig at paavise, at jeg ikke skjønner, at denne Imødegaaelse er holdbar. Flertallet begynder med at udtale, at Ordet „fængsles" bruges — som Mindretallet ogsaa indrømmer — i Lovsproget baade om Straffefængsel og om Varetægtsfængsel. Denne Udtalelse er jeg fuldstændig enig med Flertallet i, undtagen i en Ting, og det er dette, at man udtrykker sig saaledes, at det er en Indrømmelse af Mindretallet. Mindretallet har aldeles ikke gjort nogensomhelst Indrømmelse paa dette Omraade, thi Mindretallet har altid paastaaet — og det er jo netop Udgangspunktet for Mindretallets Standpunkt — at Ordet i Lovsproget bruges snart i den ene, snart i den anden Betydning og snart omfattende begge Arter af Fængsel. Det er ingen Indrømmelse, men det er netop Udgangspunktet for hele Mindretallets Standpunkt, men forøvrigt har jeg ikke videre dertil at sige, thi vi ere jo enige, altsaa forsaavidt er der ingen Grund til at opholde sig yderligere derved. Men Uenigheden kommer ganske vist i høi Grad frem, saa snart vi gaa videre. Naar Flertallet tilføier følgende Ord: „og naar det ikke med uomtvistelig Klarhed fremgaar af vedkommende Lovsted, at der kun skal tænkes paa den ene Art af Fængsling, maa det derfor nødvendigvis omfatte b e g g e A r t e r", maa jeg sige, at denne Slutning er aldeles ulogisk, det er en Slutning, man aldeles ikke kan gjøre; hverken i Almindelighed eller af Lovsproget kan man gjøre den Slutning, at naar et Ord snart kan bruges i en Betydning, snart i en anden og snart omfattende begge, maa det være brugt i den tredie Betydning, naar ikke det Modsatte udtrykkelig siges. Nei, den logiske Slutning er en ganske anden; det er den, at ingen af Betydningerne i og for sig har mere Formodning for sig for at være den rette end en af de andre Betydninger. Det er den korrekte Slutning: ingen af dem har mere Formodning for sig end enhver-somhelst af de andre i og for sig, men det, der, der maa være det Afgjørende, er det Forhold, der er Tale om, hele den Sammenhæng, i hvilken Ordet benyttes der, og endelig Alt det, der forøvrigt findes i Teksten ved Siden af, og som kan oplyse, hvad der er den rette Betydning og hvad der ikke